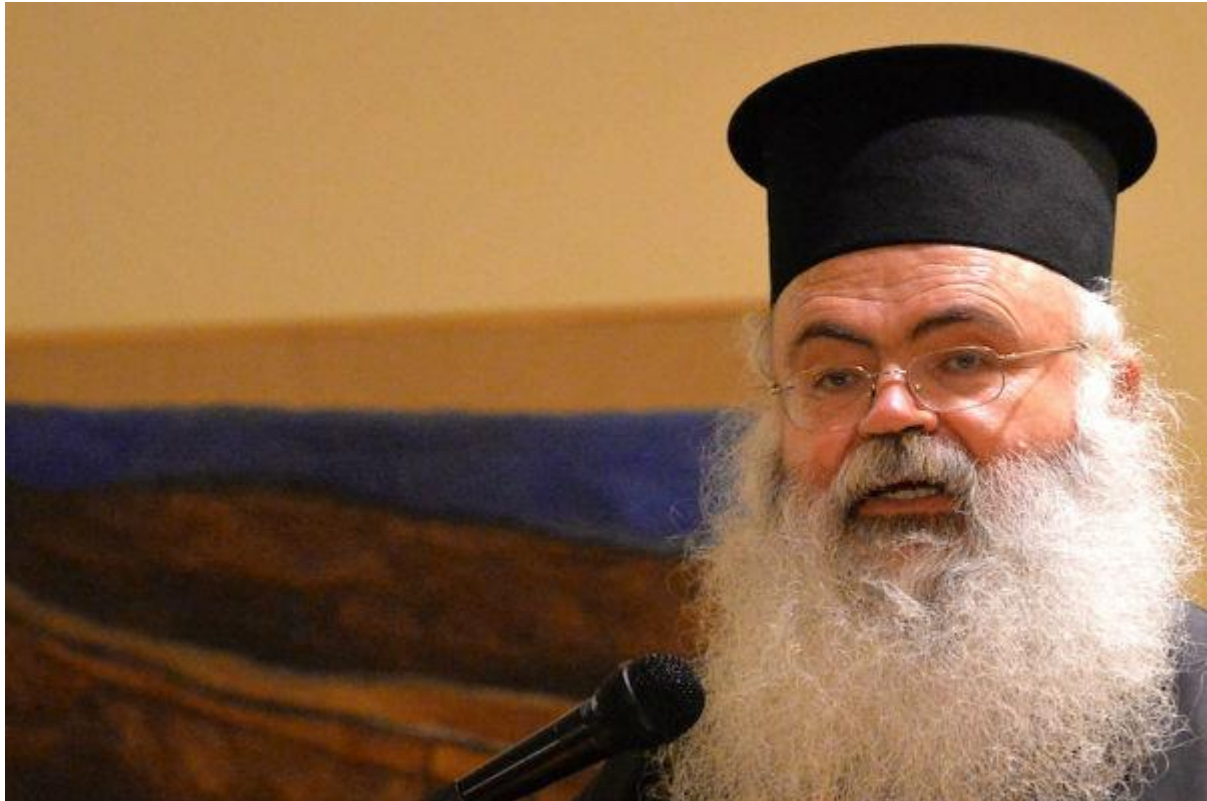

ΚΡΑΥΓΗ - ΚΥΠΡΙΑΚΟ: Πληγωνόμαστε αφάνταστα!

/ [Επικαιρότητα](#)

Κυπριακή Εστία, Αθήνα 22.2.2020 - Του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΗ “ΚΡΑΥΓΗ” ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ - Κάθε λέξη, αξίζει να διαβάσσει ως μία ιερή υπόμνηση για το μέλλον:

Δεν θα μπορούσα να πω ότι η παρουσία μου, απόψε, κοντά σας, με χαροποιεί. Δεν έχω, δυστυχώς, κάτι το ευχάριστο να ανακοινώσω ή να μοιραστώ μαζί σας για να νιώσουμε χαρά ή ικανοποίηση. Νιώθω, αντίθετα, καταθλιπτική την ευθύνη και βαρύτατο το χρέος να μεταφέρω σ’ όλους εσάς, που ζείτε μακριά από την Κύπρο, τις πραγματικές συνθήκες που επικρατούν εκεί, στην ιδιαίτερη πατρίδα μας, να προσπαθήσω να αφυπνίσω από τον λήθαργο, στον οποίο όλοι, λαός και ηγεσία παραδοθήκαμε, προκειμένου, έστω και την υστάτη, να αποφύγουμε την καταβράθρωση του εθνικού μας θέματος και την διαπαντός εξάλειψη του ελληνισμού από τη μεγαλόνησο.

Όσοι μελετούμε την Ιστορία κι όσοι δεν εξαντλούμαστε σε μια απλή εφήμερη επιβίωση, όσοι δεν αποσείουμε τις ευθύνες από τους ώμους μας, νιώθουμε να ζούμε στην Κύπρο, τις θλιβερές και άχαρες μέρες που προηγήθηκαν της άλωσης της Κωνσταντινούπολης.

Τριγυρισμένοι κι εμείς από παντού, ξηρά, θάλασσα και αέρα, από τους Τούρκους, όπως κι οι τελευταίοι, τότε, πρόμαχοι της αυτοκρατορίας, δεν διαβλέπουμε ουσιαστική βοήθεια, ούτε από την Ανατολή, ούτε από τη Δύση. Πληγωνόμαστε αφάνταστα κι από κάποιους εθνοσυμβούλους στο Εθνικό Κέντρο, κάποιες φωνές, που παροτρύνουν να μην «παρασυρθεί» η Ελλάδα από τις επικίνδυνες ακρότητες των Ελληνοκυπρίων. Ακρότητες, οι οποίες δεν είναι άλλες από την εμμονή μας να παραμείνουμε Έλληνες και να μην αποδεχτούμε άλλον ακρωτηριασμό του εθνικού χώρου. Αλλά και δεν συνειδητοποιούμε πλήρως τις διαστάσεις του κινδύνου. Αν όλοι συνειδητοποιούσαμε τον κίνδυνο, δεν θα επιδιδόμεσταν σε καθημερινές διαμάχες μεταξύ μας, με έγνοια τις επόμενες εκλογές. Παραμένουμε δυστυχώς, αδρανείς και απαθείς. Αφεθήκαμε στην τύχη μας, περιμένοντας «ιδείν το τέλος».

Η ελληνικότητα της Κύπρου συνιστά εθνική κληρονομιά 120 και πλέον συνεχόμενων γενεών. Έχουμε συνειδητοποιήσει τις ευθύνες μας απέναντι σ'αυτές τις γενεές των προγόνων μας, που κράτησαν, με πολλούς αγώνες και εκατόμβες θυσιών, την Κύπρο Ελληνική, εδώ και τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια; Θα έχουμε την οποιαδήποτε, έστω και μικρή, δικαιολογία, αν είτε από ολιγωρία, είτε από άλλη αιτία τη χάσουμε; Δεν θα μας συνοδεύουν οι κατάρες τόσων γενεών;

Λέγεται, χαρακτηριστικά, ότι η Ιστορία είναι μια σύμβαση μεταξύ τριών μερών: Των νεκρών, των ζωντανών και των αγέννητων. Δεν μπορούμε στην απουσία των δύο μερών, των νεκρών και των αγέννητων, να την τροποποιήσουμε. Έχουμε ευθύνη όχι μόνο απέναντι στους νεκρούς, τους προγόνους μας, από τους οποίους παραλάβαμε τον τόπο Ελληνικό, αλλά και απέναντι στους αγέννητους, τα παιδιά μας. Θα πρέπει να τους παραδώσουμε κι εμείς, με τη σειρά μας, μια πατρίδα Ελληνική.

Δεν θα πρέπει να λησμονούμε ότι η πατρίδα είναι όπως το κειμήλιο. Έχει αξία που υπερβαίνει κατά πολύ την υλικότητα του αντικειμένου. Θυμίζει, συγκινεί, υποβάλλει, δεν εκφράζεται με όρους υλικούς, παρακινεί σε θυσία υπέρ της, ακόμα και αυτής της ζωής. Οφείλουμε λοιπόν να εγκύψουμε με προσοχή στους κινδύνους που την απειλούν και να μελετήσουμε τρόπους διάσωσής της.

Σ' ένα άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Φιλελεύθερος», στις 23 Ιανουαρίου 2020, ο γνωστός δημοσιογράφος Σάββας Ιακωβίδης, μας θύμισε ένα διάλογο του Αμερικανού προέδρου Ρούσβελτ με τον σύμβουλό του Μπούλιτ, παρομοιάζοντας τη στάση εκείνου του προέδρου προς τη στάση μας απέναντι στην Τουρκία: Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στη Διάσκεψη της Γιάλτας (4-11/2/1945), ο Ρούσβλετ προσπαθούσε να εξηγήσει στον σύμβουλό του γιατί έπρεπε να υποχωρήσει στις αξιώσεις του Στάλιν, του αιμοσταγούς δικτάτορα της Σοβιετικής Ένωσης. «Η ευγένεια υποχρεώνει!», έλεγε. «Αν του δώσουμε ό,τι μας ζητεί, θα μας δώσει και αυτός, κατόπιν, ό,τι του ζητήσουμε». Κι ο Μπούλιτ του απάντησε: «Αλλ' αυτός δεν είναι ο Δούκας του Νόρφολκ! Είναι ένας Καυκασιανός ληστής».

Την ίδια άποψη με τον Ρούσβλετ ενστερνίστηκαν, δυστυχώς, κι οι περισσότεροι ηγέτες μας στην Κύπρο, από το 1974 και μετά. Πίστεψαν, αφελέστατα, πως αν υποχωρούσαν στις αδίστακτες τουρκικές αξιώσεις θα κατεύναζαν το τουρκικό θηρίο, το οποίο, με τη σειρά του, θα συναινούσε, δήθεν, σε μια λειτουργική και βιώσιμη λύση στο Κυπριακό. Ουδέποτε επεδίωξαν να κατανοήσουν τη συμπεριφορά, να διερευνήσουν την πολιτική και να μελετήσουν την Ιστορία των Τούρκων. Έτσι, υποχωρώντας σταδιακά, αποδεκτήκαμε όλες τις αξιώσεις των Τούρκων χωρίς εκείνοι να μετακινηθούν ούτε κατά ελάχιστον από τις πάγιες θέσεις τους. Αντίθετα, κάθε αποδοχή, εκ μέρους μας, μιας αξίωσής τους, ακολουθείτο από άλλη, πιο προχωρημένη, διεκδίκηση. Ήδη από το 1920 η Τουρκία βροντοφωνάζει ότι απαιτεί να επανακτήσει την Κύπρο. Όχι γιατί ενδιαφέρεται για τους Τουρκοκυπρίους, αλλ' επειδή θεωρεί τη νήσο ως ύψιστης γεωστρατηγικής και γεωπολιτικής σημασίας στις νέο- Οθωμανικές επιδιώξεις της, για ανάδειξή της σε περιφερειακή και παγκόσμια δύναμη.

Η επεκτατική πολιτική της Τουρκίας πηγάζει από τον «εθνικό όρκο» που ψήφισε η Τουρκική εθνοσυνέλευση στις αρχές του 1920, ο οποίος έθεσε τα σύνορα της μελλοντικής Τουρκικής Δημοκρατίας. Τα σύνορα αυτά συμπεριλάμβαναν εδάφη της Ελλάδας, της Συρίας, του Ιράκ και όλη την Κύπρο. Παρόλο που η συνθήκη της Λωζάνης, το 1923, αναίρεσε τον τουρκικό «εθνικό όρκο», εν τούτοις η Τουρκία ουδέποτε διέγραψε τις προθέσεις της, τόσο για την Κύπρο όσο και για τις άλλες περιοχές. Ήδη από το 1939 προσάρτησε την Αλεξανδρέττα, προβάλλει κατά καιρούς -και σήμερα-, ότι η συνθήκη της Λωζάνης πρέπει να αναθεωρηθεί, εισβάλλει στη Συρία και κατακτά εδάφη από τα οποία και δεν θα αποχωρήσει, ενώ για την Κύπρο υλοποιεί σταθερά και μεθοδευμένα το σχέδιο του Νιχάτ Ερίμ, για πλήρη ανάκτησή της.

Ως γνωστό το 1956, ένα μόλις χρόνο μετά την έναρξη του απελευθερωτικού μας

αγώνα, ανετέθη στον νεαρό τότε πολιτευτή Νιχάτ Ερίμ, η εκπόνηση ενός σχεδίου για «ανάκτηση» της Κύπρου. Ανεξάρτητα από το ποια κυβέρνηση στην Τουρκία βρίσκεται στην εξουσία, το σχέδιο εφαρμόζεται χωρίς καμιάν παρέκκλιση. Κι είναι άκρως ανησυχητικό, για μας, το ότι πέντε από τα έξι στάδια που προτείνονταν για ανάκτηση της Κύπρου, έχουν ήδη υλοποιηθεί από τους Τούρκους.

Έτσι, πρώτα πέτυχαν την παρεμπόδιση της απόδοσης της Κύπρου στην Ελλάδα. Απέκτησαν, ύστερα, νόμιμα δικαιώματα στην Κύπρο, τα οποία είχαν απεμπολήσει με τη συνθήκη της Λωζάνης. Τους δόθηκαν εγγυητικά δικαιώματα, και δικαίωμα διατήρησης μικρού στρατιωτικού αποσπάσματος, της ΤΟΥΡΔΥΚ, στην Κύπρο. Με την τουρκοανταρσία του 1963-64 συγκέντρωσαν, με τη βία, σε μικρούς θυλάκους, τους Τουρκοκυπρίους που ήταν ο τρίτος στόχος. Έπρεπε να μη δείχνουν πειθαρχία σε καμιά κυβέρνηση, είτε αυτή ήταν τότε η αποικιακή, είτε οποιαδήποτε άλλη θα εγκαθιδρυόταν μελλοντικά, και να αποκτήσουν δομή κράτους. Μετά την εισβολή του 1974 μεταφέρουν συνεχώς εποίκους από την Ανατολή, για να θεραπεύσουν την αριθμητική μειονεξία τους, όπως ήταν ο επόμενος στόχος τους. Υπάρχει ο φόβος σήμερα να είναι περισσότεροι από μας. Ο πέμπτος στόχος τους ήταν η επίτευξη στρατιωτικής υπεροχής στην περιοχή. Δεν νομίζω να υπάρχει κανένας που να αμφισβητεί την επίτευξη και αυτού του στόχου τους. Μένει, ευτυχώς, ανεκπλήρωτος και δύσκολο να εκπληρωθεί, χωρίς τη συγκατάθεσή μας, ο έκτος τους στόχος, που είναι να αποκτήσουν και τον πολιτικό έλεγχο της Κύπρου. Όσο υπάρχει η Κυπριακή Δημοκρατία, το νόμιμο και αναγνωρισμένο από τα Ηνωμένα Έθνη Κράτος, το οποίο διαχειριζόμαστε εμείς, δεν μπορεί να υλοποιηθεί ο στόχος τους αυτός.

Ξεκάθαροι, λοιπόν, οι προγραμματισμοί των Τούρκων και σταθεροί. Δεν υπάρχει ερασιτεχνισμός στη διαχείριση των εθνικών θεμάτων τους. Μπορεί οι συγκυρίες να τους επιβάλλουν κάποιους ελιγμούς, μπορεί να αποκρύβουν από τον διεθνή παράγοντα τις στοχεύσεις τους, όμως ο τελικός στόχος μένει αμετακίνητος: Κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου.

Μα και προηγουμένως, από το 1955, στην τριμερή διάσκεψη του Λονδίνου, την παγίδα που έστησαν στον Ελληνισμό οι Άγγλοι, ο Ζορλού, ο Τούρκος Υπουργός Εξωτερικών, αναφέρθηκε στην Κύπρο ως δική τους γη («Notre terre»). Δήλωσε ότι η αλυσίδα των ελληνικών νησιών, που «περικυκλώνουν την Τουρκία από Δυσμών και Νότου», δεν πρέπει να κλείσει και ότι η Κύπρος, λόγω της εγγύτητάς της προς τη Μ.Ασία, δεν πρέπει να ελέγχεται από την Ελλάδα για «στρατηγικούς λόγους ασφαλείας της Τουρκίας.»

Το τραγελαφικό για μας είναι ότι συζητούμε, ακόμα, για τις πραγματικές προθέσεις της Τουρκίας, η οποία φρόντισε, από χρόνια, να τις κάνει τόσο

ξεκάθαρες. Διερωτώμαι πολλές φορές, για την κρίση κάποιων ηγετών μας, που μας προειδοποιούν να δεχτούμε την όποια λύση γιατί διαφορετικά θα επιβληθεί η διχοτόμηση. Δεν ακούν τους ίδιους τους Τούρκους που διακηρύσσουν ότι η διχοτόμηση δεν αποτελούσε καμιά φορά τελική επιδίωξή τους; Ήταν απλώς ένας ενδιάμεσος σταθμός. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι εκείνο που αναφέρει στο βιβλίο του «Η Ελλάδα σε κίνδυνο», ο Περικλής Νεάρχου, πρέσβης της Κύπρου στο Παρίσι επί προεδρίας Τάσσου Παπαδόπουλου.

Γράφει, λοιπόν, ο Περικλής Νεάρχου πως, λίγους μήνες μετά την Τουρκική εισβολή, την άνοιξη του 1975, αντιπροσωπεία επιφανών Τουρκοκυπρίων επεσκέφθη τον πρωθυπουργό της εισβολής Ετζεβίτ, και του ζήτησε να ανακηρύξει επισήμως τη διχοτόμηση, όπως ήταν ο Τουρκικός στόχος μέχρι τότε. Ο Ετζεβίτ τους απάντησε ότι μετά την εισβολή, που είχε κάνει πράξη τη διχοτόμηση, αυτή δεν συνέφερε πλέον στην Τουρκική πλευρά. Τους είπε ότι μια λύση συνομοσπονδίας, υπό την εγγύηση της Τουρκίας, θα εξασφάλιζε καλύτερα τα Τουρκικά συμφέροντα, εφόσον η Τουρκική πλευρά θα είχε «ίσο» λόγο πάνω σε ολόκληρη την Κύπρο και ταυτόχρονα θα επιτυγχανόταν γεωπολιτική έξωση της Ελλάδας από την Ανατολική Μεσόγειο. Συμπλήρωνε επί πλέον: «Μια τέτοια λύση αφήνει ανοικτή την προοπτική για τον έλεγχο στο μέλλον ολόκληρης της Κύπρου από την Τουρκία»(Π.Νεάρχου, «Η Ελλάδα σε κίνδυνο»,σελ.170).

Και ο αείμνηστος Νεοκλής Σαρρής, στο βιβλίο του «Η άλλη πλευρά» σημειώνει: «... Η στοχοθεσία της Τουρκίας προχωρεί πολύ πέραν της διχοτόμησης. Περιλαμβάνει το σύνολο της Κύπρου...»

Είναι χαρακτηριστική και η δήλωση του Υπουργού Εξωτερικών της Τουρκίας στην «Ελευθεροτυπία» Αθηνών, στις 11 Σεπτεμβρίου 1976, ότι η διχοτόμηση είναι γι'αυτούς καθαρή παραφροσύνη, γιατί θέτει σε κίνδυνο την ασφάλεια της Κεντρικής και Ανατολικής Μ. Ασίας.

Γιατί εξάλλου, οι πολυχρόνιες συνομιλίες, παρά τις τόσες υποχωρήσεις μας, δεν οδήγησαν σε λύση; Μια είναι η λύση γι'αυτούς. Κι εφόσον δεν συναντούν πραγματική αντίδραση, δεν έχουν λόγο να μην την προωθούν.

Μέσα στα πλαίσια των σχεδιασμών της και του μόνιμου στόχου της, η Τουρκία άλλαξε βίαια όλα τα ελληνικά τοπωνύμια, περίπου 400.000, όχι μόνο στις κατεχόμενες αλλά και στις ελεύθερες περιοχές, και τα αντικατέστησε με τουρκικά, για να εξαλειφθεί κάθε ίχνος ελληνικής παρουσίας στο νησί (Ανδρέα Μακρίδη: «Ο Εκτουρκισμός των Ελληνικών Τοπωνυμίων στην Κύπρο», 2010).

Μέσα στα ίδια πλαίσια επιδιώχθηκε και η ισλαμοποίηση των κατεχομένων. Από το

1974 μέχρι το 2019, 74 εκκλησίες μας μετατράπηκαν σε τζαμιά, κτίστηκαν 85 νέα ισλαμικά τεμένη και προστέθηκαν οθωμανικού-τουρκικού τύπου μιναρέδες σε 51 μικρά τουρκοκυπριακά τζαμιά (Πέτρου Σαββίδη: «Η ισλαμοποίηση της κατεχόμενης Κύπρου, 2019).

Μια προσεγμένη ανάλυση των κινήσεων της Τουρκίας καταδεικνύει ότι με τρεις, κυρίως, τρόπους επιδιώκει την κατάληψη και Τουρκοποίηση της Κύπρου.

α) Πρώτα με την αποδοχή, εκ μέρους μας, μιας λύσης που να προνοεί κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και δημιουργία, εξ υπαρχής, ενός νέου κράτους. Όσο υπάρχει η Κυπριακή Δημοκρατία συνυπάρχουν και τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών και οι αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τη θωρακίζουν και δεν μπορεί η Τουρκία να νομιμοποιήσει την κατοχή. Ο μόνος τρόπος να απαλλαγεί η Τουρκία από τα ψηφίσματα και τις αποφάσεις αυτές είναι η διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Το νέο κράτος που θα προκύψει θα είναι αθωράκιστο. Για να προσφύγει στα Ηνωμένα Έθνη, ή στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα θέλει τη συγκατάθεση του Τουρκοκυπριακού «συνιστώντος κρατιδίου», που δεν θα την έχει. Μη έχοντας τότε πού να προσφύγουμε, αφού με τη διάλυση του νέου κράτους θα είμαστε κοινότητα και όχι κράτος, θα γίνουμε όμηροι της Τουρκίας. Γι' αυτό και δεν θα πρέπει να παρασυρθούμε, με κανέναν τρόπο, σε μian τέτοια λύση.

Τον στόχο αυτό, της διάλυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας, εξυπηρετούσε και το σχέδιο Ανάν, το οποίο, ορθώς κρίνοντας, απέρριψε ο Κυπριακός Ελληνισμός. Αυτόν προωθεί δυστυχώς και η λύση της Διζωνικής Δικαιονομικής Ομοσπονδίας- αυτήν εξάλλου προνοούσε το σχέδιο Ανάν-. Η λύση της ΔΔΟ προϋποθέτει την ύπαρξη δύο ισότιμων εθνικών κρατιδίων, ενός ελληνικού και ενός τουρκικού. Πάνω από αυτά, μια συνεταιρική κεντρική Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, με αξιωματούχους και από τις δύο κοινότητες, θα πρέπει να παίρνει κοινές αποφάσεις. Τέτοιο κατασκεύασμα, όμως, θα καταρρεύσει ως χάρτινος πύργος, διότι, απλούστατα, η κοινή ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα αδυνατεί να λαμβάνει κοινές αποφάσεις. Ας μη ξεχνούμε ότι πίσω από την τουρκοκυπριακή κοινότητα θα είναι η Τουρκία, που θα έχει, και θα εργάζεται πάντα, για τους δικούς της στόχους. Στο τέλος τα δύο εθνικά κρατίδια θα μείνουν να λειτουργούν αυτόνομα και η Κυπριακή Δημοκρατία θα υποβαθμιστεί σε εσωτερικό ελληνικό κρατίδιο. Τέτοια λύση θα καταρρεύσει, όπως συμβαίνει και με μian εμπορική εταιρεία όπου δύο συνεταίροι έχουν από 50% των μετοχών και δεν συμφωνούν στις σημαντικές αποφάσεις που πρέπει να ληφθούν. Αυτή η εταιρεία δεν έχει μέλλον. Και η ΔΔΟ θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στην Τουρκοποίηση της Κύπρου.

Επί πλέον, ποιος θα εμποδίσει την ανεξέλεγκτη κάθοδο Τούρκων εποίκων στο

τουρκικό κρατίδιο, όταν αυτό, επίσημα, θα καλεί την Τουρκία να τους στείλει; Και πώς αυτοί θα εμποδιστούν να έρχονται και στο ελληνικό κρατίδιο; Έτσι Η ΔΔΟ όχι μόνο δεν θα φέρει λύση και «επανένωση» αλλά θα φέρει την τουρκοποίηση. Η Τουρκία δεν θέλει δύο κράτη, και προς το παρόν προβάλλει την ΔΔΟ, γιατί μέσω της λύσης αυτής θα ελέγχει όλη την Κύπρο. Μέχρι τον τελικό σκοπό, την πλήρη τουρκοποίηση.

Στα πλαίσια της επιδιωκόμενης από την Τουρκία κατάλυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας θα πρέπει να θεωρηθεί και η εισβολή της στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη μας. Η Τουρκία, όπως είναι γνωστό, έχει στείλει εκ νέου γεωτρύπανα στην Κυπριακή ΑΟΖ. Το «Γιαβούζ» και το «Φατίχ» έχουν διενεργήσει ήδη γεωτρήσεις σε τέσσερις στόχους, σε διαφορετικές περιοχές της θαλάσσιας περιοχής της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η τελευταία πειρατική ενέργεια της κατοχικής Τουρκίας είναι αυτή με την αποστολή του γεωτρύπανου «Γιαβούζ» στο θαλασσοτεμάχιο 8, που βρίσκεται ανοιχτά της Λεμεσού, και έχει αδειοδοτηθεί στην κοινοπραξία εταιρειών ENI και Total, Ιταλικών και Γαλλικών συμφερόντων. Παρά τις, έστω και φραστικές, καταδίκες από διάφορα κράτη, την επιβολή κάποιων κυρώσεων από την Ευρωπαϊκή Ένωση, η Τουρκία συνεχίζει, επιμένοντας στο ότι η Κυπριακή Δημοκρατία είναι εκλιπούσα και δεν διαθέτει ούτε χωρικά ύδατα ούτε ΑΟΖ. Θα επανέλθω στο θέμα για το πώς θα πρέπει να δράσουμε.

β) Ο δεύτερος τρόπος, με τον οποίο οι Τούρκοι επιχειρούν υλοποίηση του στόχου τους, είναι ο εποικισμός. Οι μαρτυρίες των ίδιων των Τουρκοκυπρίων-όσων απ'αυτούς απέμειναν- είναι ότι σήμερα, πέραν του στρατού κατοχής, υπάρχει στο κατεχόμενο μέρος της Κύπρου και ένας πολύ μεγάλος αριθμός εποίκων. Πιθανόν να είναι περισσότεροι από μας σε πληθυσμό. Ο εποικισμός αποτελεί, βέβαια, έγκλημα πολέμου και καταδικάζεται απ'όλα τα κράτη. Επιχειρούν όμως, οι Τούρκοι, νομιμοποίησή του, με διάφορους τρόπους. Προβάλλουν ήδη τις δικαιολογίες ότι κάποιοι γεννήθηκαν στην Κύπρο, κάποιοι παντρεύτηκαν κλπ. Αν συνεχίσουμε να μην αντιδρούμε δυναμικά, ως προς το θέμα αυτό, κάποια στιγμή θα έχουμε την τύχη της Αλεξανδρέττας. Αφού φέρουν με το μέρος τους τούς ισχυρούς της γης, έχοντας την πλειοψηφία του πληθυσμού, οι Τούρκοι θα επιδιώξουν ενιαίο κράτος και δημοψήφισμα. Το 1908 στην Αλεξανδρέττα, επαρχία τότε της Συρίας, που ήταν αποικία της Γαλλίας, ζούσαν 8000 Τούρκοι και 2.500.000 Σύροι (Άραβες). Οι Αγγλογάλλοι, θέλοντας να έχουν την Τουρκία με το μέρος τους σε έναν ενδεχόμενο Παγκόσμιο Πόλεμο, ανέθεσαν σ'αυτή μιαν εποπτεία στην περιοχή. Σε 30 χρόνια, το 1939, η Τουρκία άλλαξε τον δημογραφικό χαρακτήρα της περιοχής. Έφερε Τούρκους, έδιωξε τους ντόπιους, ζήτησε και πέτυχε δημοψήφισμα και κατέστησε την Αλεξανδρέττα επαρχία της Τουρκίας. Αν δεν αντισταθούμε αποτελεσματικά στα εποικιστικά σχέδια της Τουρκίας θα έχουμε

και εμείς την τύχη της Αλεξανδρέττας.

Επαναλαμβάνονται και σήμερα τα ίδια πράγματα στη Συρία. Η πρόσφατη εισβολή της Τουρκίας στη Συρία, όπως παρουσιάστηκε σε άρθρο στην «Κυριακάτικη Δημοκρατία», έχει ως στόχο τη δημιουργία ζώνης στρατιωτικής κατοχής, στην οποία να αντικατασταθεί ο κουρδικός πληθυσμός με εθνοκάθαρση, και να δημιουργηθούν διοικητικές, εκπαιδευτικές και θρησκευτικές δομές (όπως έπραξε και στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου), προκειμένου να ακολουθήσουν τα στάδια της αυτονομής και της ενσωμάτωσης στην Τουρκία. (Άρθρο του Σάββα Καλεντερίδη, 4 Νοεμβρίου 2019).

Στα πλαίσια του εθνικισμού και της αλλοίωσης του δημογραφικού χαρακτήρα της Κύπρου, εντάσσονται και οι παράνομοι (μερικοί τους λεν άτυπους) μετανάστες που έχουν κατακλύσει τις ελεύθερες περιοχές.

Σύμφωνα με στοιχεία της Υπηρεσίας Ασύλου, το 2019 οι παράνομοι μετανάστες που ήρθαν στην Κύπρο αυξήθηκαν κατά 325% σε σύγκριση με το 2018. Κατά τα στοιχεία αυτά, το 80% των παράνομων μεταναστών έρχονται μέσω των κατεχομένων. Από τις πληροφορίες που κατέχουν οι υπηρεσίες του Κράτους (Φιλελεύθερος 29/1/2020), το καθεστώς Ερντογάν σε μίαν προσπάθειά του να αλλοιώσει τον δημογραφικό χαρακτήρα των ελεύθερων περιοχών (των κατεχομένων είδαμε ότι το πέτυχε με τους εποίκους), στέλλει αεροπορικώς από την Κωνσταντινούπολη τους ανθρώπους αυτούς. Τους παραχωρεί βίζα τριών ημερών, τους κατευθύνει στη γραμμή Αττίλα και τους διοχετεύει στις ελεύθερες περιοχές. Αυτή η τακτική έχει καταστήσει, πλέον, την Κύπρο, πρώτη χώρα σε αναλογία πληθυσμού, που δέχεται λαθρομετανάστες και δεύτερη σε απόλυτους αριθμούς, μετά την Ελλάδα. Σε αναλογία πληθυσμού, στις ελεύθερες περιοχές, το ποσοστό των παράνομων μεταναστών φτάνει στο 4%.

Ο μεγάλος αυτός αριθμός δημιουργεί πολλά προβλήματα στον τόπο. Δεν είναι μόνο το ότι απομυζούν την οικονομική ικμάδα του κράτους με τα παχυλά επιδόματα που παίρνουν. Ούτε και το ότι ρίχνουν τα επίπεδα μάθησης στα σχολεία μας λόγω ανικανότητας και αδιαφορίας παρακολούθησης των μαθημάτων, αφού δεν γνωρίζουν τη γλώσσα μας. Ούτε μόνο και το αυξημένο έγκλημα που παρατηρείται, είτε στη λύση των μεταξύ τους διαφορών, είτε και από τις ληστείες, διαρρήξεις και κλοπές που διαπράττουν. Είναι και η γκετοποίηση που παρατηρείται στην κοινωνία μας, οι υπέρμετρες αξιώσεις-υποβολιμαίες από την τουρκική πλευρά- για κτίσιμο τζαμιών και θρησκευτικές, δήθεν, ελευθερίες, αλλά και ο υπαρκτός κίνδυνος, σε περίπτωση σύρραξης, ή πολέμου, να συνταχθούν με τους Τούρκους, δρώντας ως πέμπτη φάλαγγα στις δικές μας τάξεις.

Στις 20 περασμένου Ιανουαρίου, ύστερα από μίαν εκδήλωση στη Λευκωσία για τον

Εθνάρχη Μακάριο, σε δείπνο που ακολούθησε, στην Αρχιεπισκοπή, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας επιβεβαίωσε εκείνο που όλοι είχαμε παρατηρήσει: Στις τελευταίες αποστολές παράνομων μεταναστών, οι Τούρκοι δεν στέλλουν γυναίκες και παιδιά. Στέλλουν άνδρες ηλικίας 20-25 ετών. Θα τους αντιπαρατάξουν σ' εμάς σε ώρα πολέμου...

Και στο θέμα αυτό χρειάζεται χειρισμός αμέσως και προσεγμένα. Να αναχαιτισθεί η επίθεση που δεχόμαστε . Απειλείται η υπόσταση του κράτους μας.

γ') Τέλος, οι Τούρκοι θα επιδιώξουν τον στόχο τους, την τουρκοποίηση του τόπου, με τη μέθοδο του εκφοβισμού. Θα πράξουν ότι έπραξαν στην Ίμβρο και στην Τένεδο, αναγκάζοντάς μας να φύγουμε στο εξωτερικό, για εξασφάλιση ασφάλειας για τα παιδιά μας. Η παραμονή των Ελλήνων της Ίμβρου και της Τενέδου στα νησιά τους εξασφαλιζόταν με τη συνθήκη της Λωζάνης. Θα είχαν ευρείες ελευθερίες, σχολεία, αυτοδιοίκηση κλπ. Οι Τούρκοι τότε μετέφεραν τις φυλακές υψίστης ασφαλείας τους στην Ίμβρο. Τη μια νύκτα άφησαν να διαφύγει ένας βαρυποινίτης που σκότωσε κάποιον Έλληνα, την άλλη άφησαν άλλον που βίασε μια Ελληνίδα, με αποτέλεσμα σιγά-σιγά ο Ελληνικός πληθυσμός να φύγει. Έτσι θα επιδιώξει και στην Κύπρο η Τουρκία. Προκαλώντας προβλήματα στη γραμμή αντιπαρατάξης, ή με τους Τούρκους και τους λαθρομετανάστες που διατηρούν ως εγκάθετους στις ελεύθερες περιοχές, θα δημιουργήσουν κλίμα ανασφάλειας και πανικού στις τάξεις του λαού, με μόνο τρόπο αντίδρασης την φυγή.

Στα πλαίσια αυτά του εκφοβισμού οι κατοχικές δυνάμεις εφαρμόζουν τελευταία και μια άλλη μέθοδο. Τη σταδιακή προέλαση και κατάκτηση μέρους της νεκρής ζώνης. Το εφάρμοσαν στα Στροβίλια, στην περιοχή της Αμμοχώστου, με άρνηση, μάλιστα, της Ειρηνευτικής Δύναμης των Ηνωμένων Εθνών, να παρέμβει. Το εφαρμόζουν και στην περιοχή της Δένειας, απαγορεύοντας στους κατοίκους να οργώνουν και να σπέρνουν τα χωράφια τους. Το επανέλαβαν και πριν από λίγες μέρες, στις 7 Φεβρουαρίου, στην Πύλη Πάφου, στη νεκρή ζώνη στη Λευκωσία, όταν με την απειλή των όπλων εκδίωξαν συνεργείο του Δήμου που επιχειρούσε να στηρίξει ετοιμόρροπο καφενείο, παρόλο που είχαν προηγουμένως συμφωνήσει προς τούτο, ύστερα από δύο χρόνων διαπραγματεύσης.

Νομίζω πως δεν υπάρχει πια, καμιά αμφιβολία, σε κανένα, για τους στόχους και τις επιδιώξεις της Τουρκίας στην Κύπρο και κατ'επέκταση στην Ελλάδα. Ούτε και αμφιβάλλει κανείς ότι η επιθετικότητα της Τουρκίας σε βάρος της Κύπρου βρίσκεται σήμερα σε έξαρση. Το αποδεικνύουν η ενίσχυση των δυνάμεων κατοχής με άρματα, πυροβολικό και drones, οι σχεδιασμοί τους για αεροναυτική βάση στην περιοχή Λευκονοίκου-Τρικώμου, οι σχεδιασμοί για την

Αμμόχωστο, η εισβολή στην ΑΟΖ μας και η διενέργεια γεωτρήσεων σ'αυτή, σε αντίθεση με κάθε έννοια διεθνούς δικαίου, οι καθημερινές διακηρύξεις προς εκφοβισμό και άλλα.

Αν η Τουρκία, με την απειλή χρήσης βίας, δεν πετύχει τον επιδιωκόμενο άμεσο στόχο της, τον εξαναγκασμό μας, δηλαδή, να προσέλθουμε σε συνομιλίες με τους όρους της, θυσιάζοντας τους ενεργειακούς μας πόρους και απεκδυόμενοι της κυριαρχίας μας στον θαλάσσιο χώρο μας, δεν θα πρέπει να αποκλείσουμε ένα θερμό επεισόδιο στην ξηρά, μετά από μian πράξη προβοκάτσιας, κάτι που έχει δοκιμάσει με επιτυχία πολλές φορές.

Πώς, λοιπόν, θα πρέπει να δράσουμε;

Θα πρέπει πρώτα οι ηγεσίες Κύπρου και Ελλάδας να συνειδητοποιήσουν ότι το Κυπριακό είναι πρόβλημα πανεθνικό. Ειδικά, η Ελληνική ηγεσία οφείλει να αντιμετωπίσει το Κυπριακό ως ζωτικό εθνικό θέμα, όχι απλώς με την έννοια της συμπαράστασης ή συμπαράταξης προς τους «αδελφούς Κυπρίους», όπως συνηθίζει να λέει, αλλά και με την έννοια ότι το Κυπριακό αφορά ευθέως την ασφάλεια του ελληνικού χώρου. Το Κυπριακό είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το θέμα των νησιών του Αιγαίου. Η ασφάλεια της Κύπρου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ασφάλεια της Ελλάδας και αντίστροφα.

Οι τουρκικές απειλές, τόσο στην Κύπρο όσο και στο Αιγαίο, έχουν παλιά ιστορία και δεν είναι ένα πρόσφατο ξέσπασμα ενός νοσηρού μεγαλοϊδεατισμού του Ερντογάν. Ο Γκιουνές, που ήταν ο Υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας κατά την εισβολή, δήλωσε τότε, απερίφραστα: « Η Κύπρος είναι τόσο πολύτιμη, όπως το δεξί χέρι μιας χώρας που νοιάζεται για την άμυνά της ή για τους επεκτατικούς της στόχους, αν έχει...». Αναφορικά με τα νησιά του Αιγαίου, η Τουρκία έχει θέσει στόχο της την αναθεώρηση του καθεστώτος τους, από το 1973. Ο πρώην Πρωθυπουργός και Πρόεδρος Τουργκούτ Οζάλ, που εθεωρείτο μάλιστα μετριοπαθής, δήλωνε το 1986 ότι «η παρούσα κατάσταση η οποία υπάρχει μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας δεν είναι ικανοποιητική. Εάν η Τουρκία ήξερε πού θα την οδηγούσε η Συνθήκη της Λωζάνης δεν θα την είχε υπογράψει ποτέ... Εμείς δεν ξεχνούμε ότι χάσαμε μέσα από τα χέρια μας τα νησιά, τα πάτρια τουρκικά εδάφη». Αρκετά αποκαλυπτικός είναι και ο Αχμέτ Νταβούτογλου στο βιβλίο του «Το Στρατηγικό Βάθος, η διεθνής θέση της Τουρκίας»: «Μια Τουρκία που έχει αποκλειστεί από το Αιγαίο κι έχει περικυκλωθεί στα νότια από τη Ρωμαϊκή Διοίκηση της Νότιας Κύπρου, σημαίνει ότι τα περιθώριά της να κάνει ένα άνοιγμα στον κόσμο έχουν περιοριστεί σημαντικά» (σελ 267).

Θα πρέπει, λοιπόν, να συναισθανθούμε και να πιστέψουμε στις δυνάμεις μας.

Είμαστε, Ελλάδα και Κύπρος, δυο κράτη μέλη των Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συντονιζόμενοι μπορούμε να πετύχουμε πολλά. Έχουμε ένα τεράστιο τμήμα του Ελληνισμού σκορπισμένο σ'όλη την υφήλιο, το οποίο μπορεί να οργανωθεί και να προωθήσει τα εθνικά μας δίκαια. Η γεωγραφική μας θέση δεν είναι κατώτερη, από γεωστρατηγικής πλευράς, από τη θέση της Τουρκίας. Μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε στο έπακρο για προστασία των εθνικών μας συμφερόντων.

Ο αντιστράτηγος εν αποστρατεία Φοίβος Κλόκκαρης, ο οποίος διετέλεσε, για μικρό χρονικό διάστημα, και Υπουργός Άμυνας της Κυπριακής Δημοκρατίας, υποστηρίζει (Εφημερίδα «η σημερινή» 12.01.2020) ότι αυτό που επείγει είναι η ενίσχυση της αμυντικής θωράκισης της Κ.Δ. με ενίσχυση της Εθνικής Φρουράς. Η Κύπρος, λέγει, χρειάζεται ένα μικρό, αλλά σύγχρονο και αποτελεσματικό στρατό, με αγωνιστικό φρόνημα, όχι για να ανταγωνιστεί τον τουρκικό στρατό, αυτό είναι αδύνατο και ουτοπικό, αλλά για να λειτουργεί αποτρεπτικά στην τουρκική επιθετικότητα. Η Τουρκία να υπολογίζει κόστος, σε κάθε ενέργειά της, σε αίμα και διεθνή κατακραυγή. Αυτός ο στρατός θα εμπεδώνει και το αίσθημα ασφάλειας του λαού. Κι ακόμα θα ενισχύει την ικανότητα της Κ.Δ. και τη δυνατότητά της να συνάπτει αμυντικές συμμαχίες, οι οποίες απαιτούν ύπαρξη κοινών συμφερόντων, αλλά και κοινής συνεισφοράς στην ασφάλεια.

Ταυτόχρονα θα πρέπει να επαναλειτουργήσει το δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου Κύπρου-Ελλάδος, που είχε προωθηθεί με τον Ανδρέα Παπανδρέου και που κατάργησε ο Σημίτης. Η κατάργησή του προκάλεσε κενό ασφάλειας το οποίο εκμεταλλεύτηκε η Τουρκία και αύξησε την επιθετικότητά της στον θαλάσσιο χώρο μεταξύ Κύπρου- Ρόδου/Κρήτης και τις διεκδικήσεις της σε βάρος των ΑΟΖ Κύπρου και Ελλάδας.

Όσον αφορά στην ενίσχυση της δυνατότητας αυτοάμυνας της ΚΔ, ο κ. Κλόκκαρης τονίζει ότι πρέπει να υπάρξει πολιτική βούληση και να διατεθούν οι εισπράξεις του Ταμείου Αμυντικής Θωράκισης για τον σκοπό που συγκεντρώθηκαν, δηλαδή για εξοπλιστικά προγράμματα της Εθνικής Φρουράς. Χρειαζόμαστε, όντως, άμεσα εκσυγχρονισμό των οπλικών συστημάτων μας που είναι μεγάλης ηλικίας. Θα πρέπει, έστω και αργά, να προγραμματίσουμε την απόκτηση ικανού πολεμικού ναυτικού και πολεμικής αεροπορίας, που θα είχαμε σήμερα, αν από το 1984 που ιδρύθηκε το ταμείο αμυντικής θωράκισης, όλες οι εισπράξεις του διετίθεντο στην Εθνική Φρουρά. Ένα στοιχειώδες πολεμικό ναυτικό θα μας προστάτευε και από τον κατακλυσμό των λαθρομεταναστών που έρχονται από τη θάλασσα.

Σαρανταέξι χρόνια κατοχής και με τον νέο ακρωτηριασμό των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων στην ΑΟΖ μας, δεν έχουμε καμιά, απολύτως, δικαιολογία να έχουμε

υποβαθισμένη την αμυντική μας θωράκιση. Αφού τα χρήματα εισπράσσονται από τον Κυπριακό λαό, απομένει η πολιτική βούληση. Θα πρέπει χωρίς καθυστέρηση να αντιληφθούμε ότι στην ουσία είμαστε μόνοι(Ελλάδα και Κύπρος) έναντι ενός αδίστακτου επιδρομέα. Κι αφού δεν δικαιούμαστε να παραδοθούμε πρέπει να ενισχύσουμε τη δυνατότητα αντίστασής μας, για να διασφαλίσουμε την ελευθερία μας.

Δεν διδαχθήκαμε από τον Θουκιδίδη για την αξία που έχει η στρατιωτική ισχύς για την επιβίωση ενός κράτους. Οι Κυπριακές κυβερνήσεις, διαχρονικά, διαπράττουν το σοβαρό λάθος να μη δίνουν την ίδια βαρύτητα στον συντελεστή στρατιωτικής ισχύος σε σύγκριση με τους υπόλοιπους συντελεστές ισχύος, όπως είναι η οικονομία, η διπλωματία, οι πληροφορίες. Όλοι οι συντελεστές ισχύος, όμως, αλληλοεπηρεάζονται.

Ορθώς κατά τη γνώμη μου, επιλέξαμε τελευταία ένα διπλωματικό μαραθώνιο υποδεικνύοντας τον ρόλο ταραξία της Τουρκίας στην περιοχή. Θα πρέπει όμως, ταυτόχρονα να δρούμε και αποτρεπτικά. Κι η αποτροπή μας με την επίδειξη ισχύος πρέπει να γίνει άμεσα αντιληπτή από την αντίθετη πλευρά.

Είναι ενθαρρυντικό το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια επιδιώκονται συμφωνίες συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου και άλλων χωρών της περιοχής. Είναι καλές κι επωφελείς οι συνεργασίες αυτές, οι οποίες πρέπει να επιδιωχθεί να εξελιχθούν σε αμυντικές συμμαχίες.

Όμως, εκείνο που κυρίως πρέπει να επιδιωχθεί, είναι να προωθηθούν οι κοινοί προγραμματισμοί Κύπρου και Ελλάδας. Με τις άλλες χώρες, υπάρχει ο κίνδυνος, με την αλλαγή κυβέρνησης, να αλλάξει και ο τρόπος αντιμετώπισής μας. Είναι πολύς καιρός που το Ισραήλ συνεργαζόταν πλήρως με την Τουρκία; Όταν στην Αίγυπτο κυβερνούσε ο Μόρσι και οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι είχαμε, ή μπορούσαμε να έχουμε, οποιαδήποτε συμμαχία; Αν αύριο ο Σίσι της Αιγύπτου ανατραπεί; Κι αυτό δεν μπορεί να αποκλειστεί ιδιαίτερα αν η Τουρκία επιτύχει στο εγχείρημά της στη Λιβύη. Όμως με την Ελλάδα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Είμαστε Έλληνες, έχουμε την ίδια φύτρα, δεν μπορούν να μας χωρίσουν ιδεολογίες, ή άλλες διαφορές. Θα πρέπει, λοιπόν, να επιδιώξουμε ένα νέο ενιαίο αμυντικό δόγμα με την Ελλάδα. Όταν ο Κίμωνας έφτανε τον 5ο π.Χ. αιώνα με τριήρεις για να ελευθερώσει την Κύπρο από τους Πέρσες δεν ήμασταν μακριά και τώρα είμαστε μακριά, όπως κάποτε ακούσαμε από πρωθυπουργικά χείλη;

Μα και στο διπλωματικό πεδίο μπορούμε να πετύχουμε πολλά, συνεργαζόμενοι. Θυμούμαστε πάντα, με ευγνωμοσύνη, την αποφασιστική κίνηση της Ελλάδας για εισδοχή της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αξίωσε και πέτυχε, επισείοντας και

το δικαίωμα του veto, την εισδοχή ως συνόλου και όχι της καθεμιάς ξεχωριστά, και των δέκα τότε υποψηφίων χωρών. Χωρίς αυτή την κίνηση ίσως να μην εισερχόμασταν στην Ευρώπη, με το θέμα της κατοχής άλυτο.

Ύστερα από όλα αυτά, θα πρέπει να πάρουμε τη μεγάλη απόφαση της αλλαγής πλεύσης για επίλυση του προβλήματός μας. Για όσους δεν εθελοτυφλούν και δεν πάσχουν από το σύνδρομο της αυτοδικαίωσης, η χάραξη μιας νέας εθνικής στρατηγικής για επιδίωξη μιας νέας διαπραγματευτικής βάσης, είναι μονόδρομος.

Σε κάθε καλόπιστο μελετητή του Κυπριακού, είναι εμφανές όπως ήδη έχουμε πει, ότι μια λύση Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας (ΔΔΟ) οδηγεί στην κατάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας και πολύ γρήγορα θα οδηγήσει στην Τουρκοποίηση.

Νομίζω πως απηχώ και τις απόψεις της πλειοψηφίας του Κυπριακού Ελληνισμού αν πω ότι εκείνο που δεν τολμήσαμε το 1983, με την ανακήρυξη του ψευδοκράτους, και το 2004, με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, την απόρριψη δηλ. όλων των μονομερών υποχωρήσεων και δεσμεύσεών μας, θα πρέπει να το τολμήσουμε τώρα. Και να επανατοποθετήσουμε το πρόβλημά μας στις σωστές του διαστάσεις. Το Κυπριακό είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής. Θα πρέπει η Τουρκία να αναγκαστεί να εγκαταλείψει την Κύπρο για να αποκατασταθούν πλήρως τα κυριαρχικά δικαιώματα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Οι κοινές προσπάθειες Ελλάδας και Κύπρου, αλλά και των απανταχού της γης Ελλήνων, πρέπει να ξεκινήσουν με την αταλάντευτη διεκδίκηση των όσων απολαμβάνουν οι άλλοι Ευρωπαίοι και όλος ο ελεύθερος κόσμος, και για τον λαό μας: Οι άλλοι Ευρωπαίοι δικαιούνται ελεύθερη διακίνηση σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εμείς γιατί να μην μπορούμε να απολαμβάνουμε κάτι τέτοιο στην πατρίδα μας; Οι άλλοι Ευρωπαίοι μπορούν να εγκαθίστανται όπου θέλουν στην Ευρώπη. Γιατί εμείς να μην μπορούμε να επιστρέψουμε στα σπίτια μας; Οι άλλοι έχουν το δικαίωμα απόκτησης περιουσίας σε όλη την Ευρώπη. Εμείς γιατί να μην μπορούμε να απολαμβάνουμε τις δικές μας περιουσίες στα κατεχόμενα; Για τους άλλους ισχύει: Ένας άνθρωπος, μια ψήφος. Γιατί σ' εμάς το 18% να ζητά να επιβάλλεται στο 82%; Όταν δεχόμαστε να συζητούμε για εκπτώσεις στα δικαιώματά μας, δίνουμε τέλειο άλλοθι στους τρίτους, να μην εμμένουν στην υποστήριξη του δικαίου. «Βρέστε τα», μας λεν, «μεταξύ σας και εμείς θα υποστηρίξουμε ό,τι συμφωνήσετε».

Αυτονόητη είναι και η προσοχή που πρέπει να επιδείξουμε σε δύο άλλες συνιστώσες του αγώνα εθνικής επιβίωσης που διεξάγουμε. Πρώτη τέτοια συνιστώσα είναι η παρεχόμενη στα παιδιά και στους νέους μας παιδεία. Οι

εκπαιδευτικοί μας στόχοι πρέπει να' ναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με την πολιτική της εθνικής επιβίωσης μας στην Κύπρο. Το ίδιο ισχύει φυσικά και για την Ελλάδα. Δεν θα πρέπει η διαπολιτισμική αγωγή, για την οποία κόπτονται μερικοί, με ύποπτους σκοπούς, να γίνει το μέσο για κατάργηση ή υποβάθμιση της εθνικής αυτοσυνειδησίας μας. Από τις στάσεις ζωής και τη φιλοσοφία ζωής που θα μεταδώσει στους μαθητές η παιδεία μας, θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό η ευαισθησία τους στα εθνικά θέματά μας και ο αγώνας τους για απελευθέρωση της πατρίδας.

Δεύτερη κύρια συνιστώσα για την εθνική επιβίωσή μας είναι το δημογραφικό. Ως Ελληνισμός, και στην Κύπρο και στην Ελλάδα, δεν ανανεωνόμαστε πια. Όχι μόνο γερνούμε, λόγω της αύξησης του προσδοκώμενου χρόνου ζωής, αλλά και πεθαίνουμε περισσότεροι απ' όσους γεννιούνται. Όταν μια τουρκική οικογένεια αποκτά πέραν των τεσσάρων παιδιών, πολλές φορές και πέραν των οκτώ, εμείς αντιτάσσουμε μέσο όρο 1,3 παιδιά κατά οικογένεια. Και χωρίς εποικισμούς, σε λίγα χρόνια θα γίνουμε μειοψηφία στον τόπο μας. Θα πρέπει οι κυβερνήσεις και η Εκκλησία να βρουν αμέσως και να εφαρμόσουν κίνητρα για να αναχαιτισθεί αυτή η κατάσταση.

Αναφερόμενος στο «πώς θα πρέπει να δράσουμε», επανέρχομαι στο θέμα των παράνομων μεταναστευτικών ροών στην Κύπρο. Αφού ένας μεγάλος αριθμός, το 80% αυτών των μεταναστών, μάς έρχονται από τα κατεχόμενα, με τον τρόπο που είδαμε, είναι προφανής και ο τρόπος αντιμετώπισής τους. Χρειάζεται αυστηρή φρούρηση της γραμμής αντιπαράθεσης. Μπορεί το μεγάλο μήκος αυτής της γραμμής να καθιστά το εγχείρημα δύσκολο και δαπανηρό. Δεν έχουμε, όμως, άλλο τρόπο. Είναι μια επίθεση που δεχόμαστε, όχι λιγότερο επικίνδυνη από τη στρατιωτική, και πρέπει να προφυλαχτούμε.

Πέραν της σκόπιμης διοχέτευσης εκ μέρους της Τουρκίας αυτών των μεταναστών προς τις ελεύθερες περιοχές της Κυπριακής Δημοκρατίας, αυτοί δελεάζονται και από τα παχυλά επιδόματα που τους παρέχουμε. Το θέμα δεν είναι ανθρωπιστικό. Είναι θέμα εθνικής επιβίωσης του λαού μας και θα πρέπει κι αυτά να περιοριστούν. Νομίζω πως η κυβέρνηση θα πρέπει να επισπεύσει τις διαδικασίες εξέτασης αιτήσεων ασύλου για τους παράνομους μετανάστες και κυρίως να δημιουργήσει κλειστά κέντρα φιλοξενίας, μέχρι την εξέταση των αιτήσεών τους. Να ξέρουν, εκ των προτέρων, ότι αν έρθουν εδώ δεν θα ζήσουν ως τουρίστες, αλλά θα είναι περιορισμένοι.

Κι ακόμα, θα πρέπει να εργαστούμε αποτελεσματικά ώστε να πείσουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση να υιοθετήσει μέτρα αντιμετώπισης της επίθεσης που δέχεται η χώρα μας. Είναι ένα ζήτημα Ευρωπαϊκό, όπως πολλές φορές αναφέρθηκε σε

συνόδους της Ε.Ε., το βάρος του οποίου, όμως, δεν σηκώνουν όλα τα κράτη-μέλη, αλλά μερικά. Κάποια κράτη αντιστρατεύονται ευρωπαϊκές αποφάσεις και πρέπει να ανακληθούν σε τάξη, με τα δικαιώματα που έχουμε Ελλάδα και Κύπρος ως κράτη μέλη της Ένωσης.

Θα τελειώσω σχολιάζοντας κάποιες θλιβερές δημοσιογραφικές πληροφορίες που είδαν τελευταία το φως της δημοσιότητας: Λέγεται πως η Ελλάδα, ακολουθώντας την πολιτική κατευνασμού του θηρίου, διαβουλεύεται παρασκηνιακά με την Τουρκία, (οι πληροφορίες αναφέρονται στον τούρκο πρέσβη στην Αθήνα) για την από κοινού προσφυγή στη Χάγη για την οριοθέτηση της ΑΟΖ μεταξύ των δύο χωρών.

Ως γνωστόν, η από κοινού προσφυγή, με συμφωνημένη πρόταση, γίνεται αποδεκτή από το διεθνές δικαστήριο, όπως συμβαίνει με την εξώδικη λύση μιας διαφοράς. Οι πληροφορίες αυτές φαίνεται να επιβεβαιώνονται από μια δήλωση της Ντόρας Μπακογιάννη που δημοσιεύτηκε στον «Φιλελεύθερο» την Κυριακή 2 Φεβρουαρίου 2020. Η Ντόρα Μπακογιάννη είπε συγκεκριμένα: «Τυχόν προσφυγή στο δικαστήριο της Χάγης μπορεί μεν να έχει ως συνέπεια μερικές απώλειες για μας, όπως ας πούμε την ΑΟΖ του Καστελλορίζου, αλλά θα κατοχυρώσει τα δικαιώματα άλλων νησιών μας, όπως της Ρόδου ή της Λέρου».

Μα δεν καταλαβαίνουν ότι απεμπόληση της ΑΟΖ του Καστελλορίζου πέραν του ακρωτηριασμού του Ελληνικού χώρου, αφήνει έκθετη την Κύπρο, σημαίνει εγκατάλειψη της Κυπριακής Δημοκρατίας;

Στην ψυχή μας αναδύεται και πάλι μια μεγάλη θλίψη. Θλίψη που προέρχεται από αδελφικές μαχαιριές. Ζήσαμε τη θλίψη αυτή- κι εμείς και οι πατέρες μας- όταν κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού μας αγώνα εγκαταλειφθήκαμε από την κυβέρνηση της μητέρας πατρίδας μας και εξαναγκαστήκαμε να δεχθούμε τις συμφωνίες Ζυρίχης- Λονδίνου, που είναι αιτία και για τα σημερινά μας δεινά. Ο τότε πρωθυπουργός με ιταμό ύφος, προειδοποιούσε τον Μακάριο, πως αν δεν υπογράφε εκείνες τις συμφωνίες θα' πρεπε να βρει τρόπο να σώσει τον λαό του. Σαν να'ταν ξένος λαός και όχι και δικός του λαός. Σαν να και πολεμούσαμε να ενωθούμε με την Κένυα ή την Τανζανία.

Ζήσαμε αναβαθμισμένη τη θλίψη και το 1974, όταν η Χούντα των Αθηνών, διενεργώντας το πραξικόπημα, μας παρέδιδε στα χέρια της Τουρκίας· κι όταν, εν μέσω της τουρκικής εισβολής, μας διαμηνυόταν ότι είμαστε μακριά και να μην περιμένουμε βοήθεια. Και σήμερα προγενύμαστε μιαν τρίτη, χειρότερη συμφορά...

Μιλώ με αυτόν τον τρόπο και με κάθε ειλικρίνεια, εκ μέρους όλων των Κυπρίων, έχοντας απαιτήσεις, γιατί δεν θεωρούμε τους εαυτούς μας ξένους. Δεν

απευθυνόμαστε προς φίλους, ή συμμάχους, ή μακρινούς συγγενείς. Αν αυτή ήταν η σχέση μας θα παρακαλούσαμε με συστολή και λεπτότητα . Είμαστε Έλληνες, όμως, που μετρούμε στον τόπο μας τόσα χρόνια ελληνικής παρουσίας όσα και οι Αθηναίοι στην Αττική και οι Σπαρτιάτες στην Πελοπόννησο. Κι έχουμε το δικαίωμα να απαιτούμε έντονα. Γιατί πρόκειται για κοινούς κινδύνους. Τονίζω και σήμερα, όπως κάθε φορά που βρίσκομαι στον Ελλαδικό χώρο, ότι τα αιτήματά μας δεν εξαντλούνται ούτε και αναφέρονται σε οικονομική στήριξη, όπως κάνουν οι Έλληνες της διασποράς, για να κρατήσουμε τη γλώσσα, τα ήθη και τα έθιμά μας.

Αυτά τα κρατήσαμε με θυσίες και ποταμούς αιμάτων, μέσα στους αιώνες, αντιμετωπίζοντας ποικίλους κατακτητές. Ζητούμε την από κοινού αντιμετώπιση των κινδύνων για να κρατηθούμε στις ρίζες μας, να κρατήσουμε τον τόπο μας Ελληνικό. Γιατί, αλλοίμονο! Αν πέσει η Κύπρος θα αρχίσει το ξήλωμα της Ελλάδος. Θα έλθει η σειρά της Θράκης, του Αιγαίου, της Μακεδονίας.

Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν βρισκόμαστε στο παραπέντε ή στο παραένα. Το φάσμα της καταστροφής πλανάται παντού.

Οι καιροί είναι κρίσιμοι,

η πατρίδα σε κίνδυνο,

το χρέος δικό μας.